

VÉDTELEN SZÍV
BLITZ
Toren & Jennsyn

DEVNEY PERRY

VÉDTELEN SZÍV

BLITZ

Toren & Jennsyn

DEVNEY PERRY

KOSSUTH
KIADÓ

A fordítás alapja:
Devney Perry: *Blitz*
First published in 2024 by Devney Perry LLC

Fordította
Berényi Irén

Szerkesztette
Kónya Orsolya

Borítóterv
Sarah Hansen © Okay Creations

ISBN 978-963-636-993-4

Minden jog fenntartva

Copyright © Devney Perry LLC 2024
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Berényi Irén 2026

ELSŐ FEJEZET

TOREN

– *Toren! Toren! Toren!*

Egyszerre hárman próbáltak beszélni hozzám.

– Toren, lapos ez a labda. Hol van a pumpa?

– Toren, van még sör?

– Toren, lééégyszi, ugye felmehetek a tetőre tűzijátékot nézni?

Soha többé. Ez az utolsó július negyedikei buli, amit én rendezek. Mondjuk, ugyanezt fogadtam meg tavaly is. Meg azelőtt. És azelőtt is.

És már megint itt tartottunk: vendégül láttam egy csomó embert, akik nálam zsúfolódtak össze.

Ha most eltűnnék a hálósobámban, és ott maradnék az este hátralevő részében, vajon észrevenné bárki is? Valószínűleg igen. Valakinek csak válaszolnia kell ezekre a rohadt kérdésekre.

Úgyhogy kezdtem az elsővel. A labdával.

– A pumpa a garázsban van, a szerszámoszekrény felső fiókjában – mondtam Abelnek, a tizenhat éves unokatestvéremnek, aki egy leeresztett focilabdát szorongatott.

– Oké. – Már robogott is a garázs felé, nyomában a környékbeli tinik egész serege.

A következő probléma: a sör.

– Megnézted a hűtőládákat a garázsban? – kérdeztem Parkstól, az edzőkollégámtól és egyben munkahelyi barátomtól. – Mind a három tele volt.

– Aha. De már alig maradt bennük valami, haver.

– Tessék? – Körbenéztem a kertben. Mi a fene?

A hat rekesz sörnek bőven ki kellett volna tartania a tűzijáték végéig. Többet vettem, mint előző évben. Csakhogy úgy tűnt, idén jóval nagyobbra nőtt a buli, mint eddig bármikor.

Végigpásztáztam az udvart. Minden ismerős arcra jutott legalább kettő, akit még életemben nem láttam.

– Kik ezek?

Parks vállat vont.

– Azt hittem, te hívtad őket.

– Hát, nem mindet. – Végigdörzsöltem az államot. A borosta karistolta a tenyeremet. Reggel még borotválkozni sem volt időm, annyira lefoglalt a készülődés.

– Azt hittem, kibővítetted a vendéglistát.

Felhorkantam.

– Eleve nem is akartam megtartani ezt a bulit.

– Ugyan már! Ez szinte hagyomány.

Pontosan ezt mondta a nagynéném is, amikor felvetettem, hogy idén talán kihagyhatnánk. Ő azonban hajthatatlan volt. A munkahelyi balhék és a Treasure State Wildcats sportprogramját tavasszal megrázó botrány után szerinte mindannyiunknak szüksége volt egy kis normalitásra.

Csakhog ez a buli egyáltalán nem hasonlított az előző három év július negyedikéjére. Erre az estére egyszerű grillezést terveztem. Család, kollégák, közeli barátok és néhány szomszéd. Ehhez képest úgy festett, mintha fél Mission felvonult volna körülöttem.

– Nem igazán tetszik ez a sok idegen arc – mondtam halkabban Parksnek. – Főleg, hogy már most elfogyott a sör. Ma este nagyon nem hiányzik semmilyen balhé.

– Az tuti – morogta Parks. – Bár idén legalább nem kellett meghívnod a Seggfejet.

Elnevettem magam.

– Na, ez, mondjuk, igaz.

A főnökünket – pontosabban a volt főnökünket – nemrég lapátra tették. Sem Parks, sem én nem vágytunk rá, hogy a *Seggfej* után mi legyünk a következők. Mióta kirúgták, még a nevét sem voltunk hajlandók kimondani.

Igaz, ő 21 év alatti focistáknak szervezett bulikat, nem a környékbeli felnőtteknek. Mégis, minden új idegen arc láttán egyre kevésbé tűnt jó ötletnek, hogy idén is házibulit rendezzek. A terv egyszerű volt: meghúzni magunkat, a focira koncentrálni, és nem elcseszni semmit.

Ha szerencsénk van, Ford Ellis lesz az új vezetőedző, és segít végre magunk mögött hagyni a Seggfej-botrányt. Ford egyetemista korunk óta a barátom. Bár ezt egyelőre szigorúan a színpalak mögött kezelték, komolyan számoltak vele a poszton. Én pedig csak azért tudtam róla, mert én ajánlottam be.

– Akarod, hogy kirakjak pár embert? – Parks O’Haire jó barátom. Ha megkérem, habozás nélkül megteszi.

– Szerintem nem lesz semmi gond. Ha most elkezdénénk hazaküldeni az embereket, abból csak balhé lenne.

Viszont nem hozunk több alkoholt. Talán ha elfogy a sör, maguktól elszivárognak.

– Menjek én is? – vigyorodott el.

Elnevettem magam.

– A garázsban van még sör, a hűtőben. Azt megnézted?

– Nem. Azt hittem, az tiltott terület.

– Ugyan már! Neked nem.

– Köszí. – Megveregette a vállamat, aztán elindult a garázs felé.

Én pedig végre rátérhettem a harmadik kérdésre. A tetőről nézni a tűzijátékot.

Csípőre tettem a kezem, és lenéztem Dane-re. A hétéves kölyök könnyörgő szürkészöld szemmel nézett vissza rám. Ugyanolyan színű volt, mint az enyém. A család férfi tagjainak nagy része ezt a szemszínt örökölte.

Apám és a nagybátyám is, ők pedig továbbadták a fiaiknak.

– Szóval a tetőről akarod nézni a tűzijátékot.

– Lééégyszi, léééégyszi, léééégyszi, Tor! – Dane összekulcsolta a kezét az álla alatt. Már az is sokat elárult a kétségbeeséséről, hogy türelmesen kivárta, amíg befejezem a beszélgetést Parksszal.

– És szerinted mi lesz erre a válasz?

Dane vállat vont.

– Igen?

Elnevettem magam.

– Anyukádat már megkérdezted?

Újabb vállvonás. Ez egyértelműen azt jelentette, hogy igen, megkérdezte Faitht. És ő határozottan nemet mondott.

– Sajnálom, pajti, de a tetőről nem nézheted a tűzijátékot. Túl veszélyes.

– Ne már... – Nagyt sóhajtott, és az arcáról azonnal eltűnt a mosoly. – Akkor nem fogom látni. Túl sokan vannak.

Ebben nem tévedett. Tényleg túl sok vendégem lett.

– Keress magadnak egy jó helyet a gyep szélén. A tűzijáték úgyis az égen lesz, nem a földön. Ha időben lecsapsz egy helyre, mindent remekül fogsz látni.

– Utálok a fűben ülni. Viszketek tőle. – Olyan gyilkos – és egyben imádni való – pillantást vetett rám, hogy majdnem elszégyelltem magam. Majdnem.

Leguggoltam elé, és igyekeztem nem elnevetni magam.

– Tudod mit? Nézheted a tűzijátékot a szobám erkélyéről.

– Tényleg? – A duzzogás egy szempillantás alatt eltűnt. A mosoly pedig már vissza is költözött az arcára.

A szobám tényleg tiltott területnek számított. Nemcsak ezen a bulin, hanem bármikor, amikor Faith átjött a fiúkkal. Az egész házban szabadon mászkálhattak, egyetlen helyiség kivételével: a hálósobámba nem mehettek be.

Ma este azonban beadtam a derekam.

– A tesóidat is hívhatod. Vigyetek fel valami nasit, és tartsátok magatokat távol a felnőttektől. – Felé nyújtottam a tenyerem. – És ígérd meg, hogy nem öntötök ki semmit, és nem hagytok kupit.

– Becsszó, ígérem. – A tenyerembe csapott, és már el is vágatott, valószínűleg megkeresni a testvéreit.

Gyanús volt, hogy a többiek nem véletlenül őt küldték előretolt tárgyalónak. Dane volt a legaranyosabb a bandából, és a felnőttek hajlamosak voltak gyakrabban igent mondani neki, mint nemet.

Feltápaszkodtam, felkészülve a következő kérdéscunamira, de senki sem foglalkozott velem. Mindenki kisebb

csoportokba verődve beszélgetett, nevetett, és itta a sörmét.

Az emberek folyamatosan jöttek-mentek a terasz és az étkező közötti tolóajtón át. A tinik focilabdát dobáltak egymásnak. Pár srác épp vérre menő cornhole-meccset vívott.

Ha én nem is élveztem ezt a bulit, legalább mindenki más remekül szórakozott.

A hamburgerekkel, csipsszel és salátákkal megrakott asztalt órákkal ezelőtt letarolták. A garázs mellett álló hatalmas fekete szemetes már csordultig volt. A gyepen mindenfelé sörösdobozok és összegyűrt szalvéták heverték.

A rendrakás kész rémálom lesz.

Tuti, hogy ez az utolsó év. Legalábbis ezt mondogatom magamnak három éve.

Vajon az új arcok mind a környékről jöttek? Valószínűleg.

Évek óta azt hangoztatom, hogy erre a bulira bárki jöhet a környékről. Eleinte még nem tűnt rossz ötletnek. Amikor az utca telkeinek fele üresen állt, nem okozott gondot meghívni a szomszédokat. Csakhogy azóta sorra nőttek ki a földből az új házak. Új családok költöztek ide. Egyre inkább úgy tűnt, ideje búcsút inteni a nyitott meghívásos rendszernek.

Missionnek ez a része viszonylag új lakóterületnek számított. Gyerekkoromban nem volt itt más, csak mezők és farmok.

Az én házam az elsők között épült ebben a csendes utcában, és részben ezért szerettem bele. Csakhogy az elmúlt három évben Mission rengeteget változott. Egyre többen hagyták maguk mögött a nagyvárosokat egy kis montanai nyugalom kedvéért, és a környéken szinte robbanásszerűen indult meg az építkezés.

Régen minden szomszédomat név szerint ismertem, ma már nem.

Máskor talán órákat töltöttem volna azzal, hogy bemutakozzam az új lakóknak. De ezen az estén rohadtul fáradt voltam. Nem volt kedvem csevegni. Jövőre nem lesz buli. Legfeljebb Faith ugrik majd át a fiúkkal megnézni a tűzijátékot.

Végigpásztáztam a tömeget, és kiszúrtam őt a gyep szélén. Csípőre tett kézzel állt, az arcára kiült az a bizonyos kifejezés, ami sosem jelent semmi jót. Amikor észrevett, odalépett hozzám, és felsóhajtott.

– Na, elvesztettem a gyerekeimet. És mintha idén egy kicsit többen lennének a szokásosnál.

– Ja – morogtam.

– Kezdem rosszul érezni magam, amiért rábeszéltelek erre a bulira.

– Ugyan, semmi gond. – Átkaroltam a vállát. – Amikor utoljára láttam, Abel épp focizott.

– Nem csodálom – nevetett Faith. – Teljesen rá van kattanva. A többiek merre vannak?

– Dane az előbb még itt volt. Azt akarta megtudni, nézheti-e a tűzijátékot a tetőről.

Faith orrcimpája megremegett.

– A kis csirkefogó! Már megmondtam neki, hogy nem.

– Gondolom, abban reménykedett, hogy tőlem más választ kap.

– Toren, ennél azért okosabb. – Összeszorította a száját. – Ugye nemet mondtál?

– Elküldtem megkeresni Abelt, Cabe-et és Becket, hogy együtt másszanak fel a létrán. Nem is olyan magas. Nem lesz gond.

Faith ajka vékony vonallá préselődött.

– Nagyon vicces.

Elnevettem magam.

– Azt mondtam neki, nézheti a tűzijátékot az erkélyemről, feltéve, hogy a testvéreit is magával viszi.

– Beengeded őket a szobádba? Azta!

Lehet, hogy azért engedtem el a szabályt, mert valahol legbelül én is szívesebben lettem volna odafent velük, mint idelent a buliban.

– Felmegyek, és ránézek a fiúkra. Megtanítom nekik, hogy húzzák le a takarót, mielőtt kekszet kezdenek enni az ágyadban, így legalább a morzsa egyenesen a lepedőbe hullik.

– Kösz – feleltem rezzenéstelen arccal. Faith a ház felé indult, én pedig vele tartottam.

A nappaliban néhány kollégám is ott volt, köztük két másik edző a feleségével.

Drew, az egyik sportigazgató-helyettes a randipartnerével érkezett. A konyhaszigetnél ültek, Drew pedig épp részletes beszámolót tartott arról, mivel foglalkozik pontosan. A nő közben egyre gyakrabban sandított a bejáratí ajtó felé.

Millie valószínűleg hamarosan a segítségére siet...

Egy pillanat. Hol van Millie?

Millie az egyik legrégebbi barátom, és azt mondta, ezen az estén átugrik. Erre a bulira mindig eljött.

Miközben Faith felment az emeletre megkeresni a fiait, előhalásztam a telefonomat a farmerzsebemből. Millie üzenete várt.

Felvettem a melegítőmet, és most már nincs kedvem átöltözni. Ugye nem lesz örök harag, ha kihagyom a bulit?

Azonnal visszaírtam:

Számomra innentől halott vagy.

A válasz szinte rögtön érkezett.

Ezzel együtt tudok élni. Hétfőn találkozunk. Jó szórakozást!

Zsebre dugtam a telefonomat, és körbenéztem a házban. Szerencsére néhány elárvult sörösdobozon kívül a pusztítás nagy része odakint maradt.

A mikró órája szerint nyolc harmincöt volt. Montanában a nyár derekán még kilenckor is világos van, úgyhogy a tűzijátékig még legalább egy órát kellett várnunk.

Nos, ha már mindenki az én sörömet issza, akkor már én is élvezhetem a saját nyomorult bulimat.

Átvágtam a konyhán, elővettem egy üveg whiskyt a hűtő fölötti szekrényből, töltöttem magamnak egy pohárral, dobtam bele pár jégkockát, majd visszamentem a kertbe.

Bemutatkoztam néhány új arcnak, beszélgettem egy kicsit, miközben az ég lassan sötétkébe fordult. Ahogy esteledett, a levegő lassan lehűlt, és egymás után ragyogtak fel az első csillagok. Aztán a távolban felcsillant az első színes rakéta.

Nemsokára a házból is elkezdtek kiszivárogni az emberek. Mindenki helyet keresett magának a gyepen, a beszélgetések elhalkultak, ahogy a figyelem az ég felé terelődött.

Nem véletlenül rendeztem mindig július negyedikén ezt a bulit. Itt volt a legjobb helyszín rá.

Ez a lakónegyed Mission szélén, egy domb tetején épült. A kertem mögött egy mélyebb völgy húzódott, és mivel semmi nem takarta a látványt, tökéletesen lehetett élvezni a vásártérrel indított tűzijátékot. Egyszerűen nem volt ennél jobb hely a környéken.

A távolból tompa dörrenés hallatszott, majd egy fénycsík hasított az égbe, és vörös csillagként robbant szét a magasban.

Mögöttem, a hálósobám erkélyén Faith állt a korlátnak támaszkodva a fiaival. Észrevétlenül letörölt egy könnycseppet a szeme sarkából. Nem tudta, hogy figyelem. Mindig ügyelt rá, hogy a gyerekek ne lássák sírni.

Nem kellett megkérdeznem, miért szomorú. Evannek is ott kellett volna állnia azon az erkélyen a családjával.

Négy éve halt meg. A nagyobb fiúk még ismerhették az apjukat, Dane viszont alig volt három, amikor elveszítette őt. Kevés emléke maradhatott róla. Ezért hiányzott nekem Evan kettőnk helyett is.

A számhoz emeltem a poharat, kiittam a maradék whiskyt, majd az üres poharat letettem a terasz szélére. Épp indultam volna, hogy átvágjak a tömegen, és csatlakozzak Parkshoz a gyepen, amikor a tekintetem libbenő szőke fűtőkön akadt meg.

Egy nő bukkant elő a ház felől. Az ég felé emelte a tekintetét, és halvány mosoly suhant át az arcán.

Lélegzetelállító volt. Haja épp az álláig ért, a lágy hullámok finoman keretezték az arcát. Harmonikus vonásai voltak: egyenes, bájos orr, szív alakú arc és puha, rózsaszín ajkak. Valahányszor újabb tűzijáték robbant az égen, a szemem visszatükrözte a színes fényeket.

Szent ég! Ez meg ki?

Hirtelen kiszáradt a torkom. Túl nagy erőfeszítésnek tűnt levenni róla a tekintetemet, úgyhogy meg sem próbáltam. Leplezetlenül bámultam, miközben öt-hat méterre tőlem megállt a gyeper szélén, mit sem sejtve arról, hogy egészen megbabonázott.

Talán mégsem lesz olyan szörnyű ez a buli. Talán ideje lenne abbahagynom a morgolódást az új szomszédok miatt.

Fekete ruhát viselt – vagy inkább túlméretezett pólót, ami éppen csak elég hosszú volt ahhoz, hogy ruhának lehessen nevezni. A szegélye alig takarta a fenekét, hosszú, formás lábát pedig szinte teljesen szabadon hagyta.

Rátapadt a tekintetem, és éreztem, hogy a vér az ágyékomba száguld. Basszus, micsoda lába van! A tekintetem végigsiklott rajta, egészen a lábfejéig. Aztán újra odanéztem.

Mezítláb volt. Ki a csuda jön mezítláb egy házibuliba?

Öt lépés. Ennyi választott el attól, hogy odamenjek hozzá, megtudjam a nevét, és kiderítsem, melyik házban lakik. Mégsem mozdultam. Ő közben az ég felé fordította az arcát, lehunyta a szemét, és elmosolyodott.

A szívem kihagyott egy ütemet. Vagy nem csak egyet.

Olyan váratlanul ért, hogy megbillentem, és majdnem megbotlottam a saját lábamban. Miután visszanyertem az egyensúlyomat, lenéztem a sportcipőmre, és megráztam a fejem. Mi a fene volt ez?

Talán a whisky. Biztosan a whisky. Újra felnéztem.

A tekintetét rám szegezte.

Hirtelen megint bizonytalannak éreztem magam. Nem úgy, mint az előbb, csak épp annyira, hogy ne tudjak szabadulni a tekintetétől. A sötétben nem lehetett kivenni a szeme színét. Talán barna volt. Vagy kék. Bárcsak kék lenne! Szeretem a kék szemű nőket.

A tekintetünk hosszú másodpercekig összekapcsolódott, közben kicsit oldalra biccentette a fejét. Aztán szélesen elmosolyodott, felvillantak a hófehér fogai, majd megfordult, és elindult a gyepen keresztül.

Utánairamodtam. A tömegben át lavírozva igyekeztem szemmel tartani, miközben az emberek között cikázva a kert széléig sétált.

Ott leült a fűbe, kinyújtotta maga elé a hosszú lábait, majd hátradőlt, és a könyökére támaszkodva a tűzijátékot nézte. Egyedül volt, láthatóan tökéletesen elégedetten. Csak ült ott, mosolyogva figyelte az eget, mintha megfélemlített volna a tömegről, ami körülvette. Akkor mozdult meg, amikor az utolsó rakéta füstje is szürkésfehér fátyolként kezdett oszlani a város felett. Felült, és megtapsolta az előadást. Egyedül.

Amikor a tömeg lassan oszlani kezdett, és sorra odajöttek hozzám elköszönni, szem elől tévesztettem.

– Köszí a meghívást! – Drew veregette meg a vállamat.

A barátnője ott állt mellette. Úgy tűnt, végül mégsem menekült el.

– Évek óta ez volt a legjobb tűzijáték.

Tényleg?

Fogalmam sem volt. Én szinte egy percét sem láttam.

– Köszí, hogy eljöttetek.

Kezet ráztam vele, közben pedig a válla fölött próbáltam kiszűrni a nőt, mielőtt eltűnne.

Már ha nem ment el mostanra.

– Toren, kapd el!

Már elég sötét volt, így csak az utolsó pillanatban vettem észre a felém repülő labdát. Kis híján arcon talált. Szerencsére sikerült elkapnom Abel dobását, és a hónom alá csaptam a labdát.

– Bocsi! – Abel odafutott hozzám, és olyan képet vágott, mintha épp most követte volna el a világ legnagyobb bűnét.
– Azt hittem, látod.

Nem. Épp valaki mást figyeltem. De feladtam a keresést, amikor Dane odarohant hozzám, és úgy vigyorgott, mintha megnyerte volna a lottót.

– Láttad azt az óriási robbanást a végén? Bummm! – Utánozta a robbanás hangját, a kezével kört rajzolva. A következő pillanatban pedig már a labdáért nyúlt. Magasba emeltem, hogy ugrálnia kelljen érte.

– Felfordulást csináltatok odafent?

– Igen. – Kuncogott. – De anya feltakarította velünk.

– Helyes. – Összeborzoltam vörösseszőke haját. Ugyanolyan árnyalatú volt, mint Faithé, aki ebben a pillanatban lépett oda hozzánk.

– Akkor mi indulunk – mondta. – Már ha sikerül összedennem a többi gyerekemet is. Dane, keresd meg Becket és Cabe-et! Mondd meg nekik, hogy öt perc múlva legyenek a kocsiban, különben itt hagyom őket.

– Nem aludhatunk itt? – kérdezte azonnal Dane.

– Nem – vágtuk rá egyszerre.

– Kösz, hogy eljöttetek. – Pusztit nyomtam Faith arcára.

– Segítsek holnap a farmon?

– Hát, ha ráérsz...

– Nem vagyok annyira elfoglalt. – Hamarosan kezdődik a főiskolai futballel, és akkor tényleg nem lesz egy szabad percem sem. De addig még belefér, hogy besegítsek.

Faith egy pillanatig az alsó ajkát rágcsálta. Mindig nehezére esett segítséget kérni, még akkor is, amikor szüksége volt rá.

– Tényleg nem gond? Ki tudnál ugrani egy órácskára?

– Persze, tíz körül ott vagyok.

– Kösz!

Megölelt, aztán belekarolt Abelbe, és együtt elindultak a ház felé. Amikor kiszúrta Becket, elkiáltotta magát, és intett neki, hogy menjen oda. Felemeltem a kezem, amikor a fiú átvágott a gyepen. Beck az állával biccentett felém.

Olyan természetes, felnőttes mozdulat volt, hogy önkéntelenül is utána néztem. Mikor nőtt meg ennyire?

Ahogy a többiekkel együtt az utcán parkoló autójuk felé indult, újra végigpásztáztam a kertet. A nőt kerestem.

Még mindig ott volt. Pontosan ott ült, ahol a tűzijátékot nézte. Ettől valamiért megkönnyebbültem.

A következő pillanatban egy házaspár lépett oda hozzám. Úgy három házzal arrébb laktak, és teljesen eltakarták előlem a kilátást.

– Köszönjük a vendéglátást, Toren.

– Köszönöm, hogy eljöttetek. – Kezet ráztunk, elköszöntem tőlük, de mikor végre elindulhattam volna a szőke nő felé, újabb szomszédok állítottak meg.

Mire az utolsó búcsúzkodással is végeztem, a hely, ahol az előbb ült, üres volt.

A fenébe! Körbefordultam, hátha meglátom valahol. Semmi. Eltűnt.

Hosszan kifújtam a levegőt, aztán visszavonultam a házba. Parks és néhány másik egyedülálló kollégám még mindig a konyhában tanyázott.

– Épp arról dumáltunk, hogy beugrunk a városba meginni még egy sört – mondta Parks. – Jössz?

– Köszí, de ezt most kihagyom. – Még rendet kellett rakni. És ha holnap segíteni akarok Faithnek a farmon, nem hagyhatom az egészet reggelre.

– Biztos?

– Persze. És köszí, hogy átjöttetek.

– Mi köszönjük a hamburgert meg a sört. – Meglapogatta a hátamat, és gyors, férfias öleléssel búcsút vett tőlem. A többiek is intettek egyet, majd eltűntek a bejárati ajtó mögött.

Az ajtó becsukódott, és a ház végre elcsendesedett. Megkönnyebbülten kifújtam a levegőt. Soha többé. Ez volt az utolsó július negyedikei buli. Legalábbis újra ezt mondtam magamnak. Nagy levegőt vettem, aztán összeszedtem néhány otthagyt üveget és sörösdobozt a nappaliban, majd kiléptem a hűvös éjszakába.

És megtorpantam.

A szőke nő még mindig itt volt. A kertben járkált, és szemetet szedett.

A szívem hevesen kalapálni kezdett.

A kezében összegyűjtött szemetet beledobta a csordultig telt kukába. Aztán megfordult, és észrevett. A szája sarkában megjelent egy mosoly.

Maradt. Akaratlanul is viszonoztam a mosolyát. *A pokolba is!* Talán mégsem én voltam az egyetlen, aki észrevette a másikat.

Lesétáltam a teraszról, és a gyepen találkoztunk.

– Szia!

– Szia!

Beharapta az alsó ajkát, mintha egy szélesebb mosolyt próbálna visszatartani.

Basszus! De szívesen haraptam volna rá arra az ajakra.

Ki ez a nő?

Magas volt, közel száznyolcvan centi. Még így is fölé tornyosultam, de nem kellett lehajtanom a fejem, hogy a szemébe nézzek.

Kék. Naná, hogy kék. Lélegzetelállító, jégkék szeme volt. Még a terasz tompa fényeiben is ragyogott.

Nagy bajban voltam.

– Nincs kedved bejönni? – kérdeztem. – Bent is akad még takarítanivaló bőven.

Egy hosszú pillanatig csak nézett rám. Aztán hátrabil-
lentette a fejét, és felnevetett. Könnyed, őszinte nevetés volt.
Édes és felszabadult, egy csipetnyi hitetlenkedéssel, mintha
számára is ugyanolyan váratlan lenne ez a helyzet, mint ne-
kem.

Életemben nem hallottam még ennél szebb kacagást.

Túl hamar elhalt. Megrázta a fejét, de a mosoly ott ma-
radt az ajkán, miközben rám emelte azt a ragyogó szempárt.

Valami vibrált közöttünk. Mintha a tűzijáték még nem
ért volna véget. Soha életemben nem éreztem még ilyen
azonnali, ilyen elemi vonzalmat egy nő iránt.

– Te *ki* vagy? – kérdeztem.

– Jennsyn Bell.

Jennsyn. Különleges név egy olyan nőnek, akit nem le-
het egykönnyen elfelejteni.

– Örülök, hogy megismerhetlek, Jennsyn. Toren Greely
vagyok.

– Toren. – Úgy mondta ki a nevemet, mintha ízlelgetné.
Elsuhant mellettem, mezítláb, hangtalanul a fűben.

Aztán besétált a házba.

MÁSODIK FEJEZET

TOREN

Parks bekopogott a nyitott ajtón, aztán bedugta a fejét az irodámba.

– Láttad már?

– Még nem.

Ugyanezt válaszoltam az előző négy alkalommal is, amikor bejött megkérdezni, sikerült-e kiszúrnom Fordot. Ez volt az első napja a Treasure State Wildcats új vezetőedzőjeként. Reggel írt egy üzenetet, amikor megérkezett a klubházba, aztán eltűnt egy megbeszélésre Kurttel, a sportigazgatóval. Itt volt valahol az épületben, csak még nem futottunk össze.

Parks beljebb lépett, összevonta a szemöldökét, majd lehalkította a hangját.

– Szerinted mi lesz?

– Ha szerencsénk van, idén jó sok meccset nyerünk.

Grimaszolt egyet.

– Tudod, mire gondolok.

Persze hogy tudtam. Az előző vezetőedző körüli botrány után jó eséllyel Fordra marad a feladat, hogy rendet rakjon. Mi pedig hónapok óta úgy jártunk-keltünk, mintha tojás-héjon lépkednénk. Senki sem tudhatta biztosan, meddig lesz állása.

Már az is jó jelnek számított, hogy egyáltalán még itt voltunk. Más egyetemek simán kirúgták volna az egész stábot, és hagyták volna, hogy az új vezetőedző a saját embereivel töltsen fel a pozíciókat. Ehelyett Ford lehetőséget kapott arra, hogy előbb felmérje, kivel akar együtt dolgozni.

Tavasszal akár minket is lapátra tehettek volna a Seggfejjel együtt.

Micsoda megkönnyebbülés!

Egyikünknek sem volt köze ahhoz, amit művelt, de a botrány attól még botrány maradt. A program hírneve romokban hevert. Most pedig mindenki lélegzet-visszafojtva várta, hogy alakulnak a dolgok.

Szerettem ezt a munkát. *Szükségem* volt erre a munkára.

És ha őszinte akartam lenni, fogalmam sem volt, mit kezdenék magammal, ha többé nem edzősködhetnék.

– Minden rendben lesz – mondtam Parksnek. Legalábbis reméltem.

Még ha nagy nyomás nehezedik is Fordra, hogy lecserélje a jelenlegi stábot, bíztam benne, hogy kitart mellettünk. Ismertem. Pokoli jó játékos volt. Az egyetem után a Wildcatsból került az NFL-be, ahol éveket húzott le, bajnoki címeket nyert, és még Super Bowl-gyűrűje is volt. Aztán edzőként is bizonyított a legmagasabb szinten.

Ha van ember, aki tisztességesen játszik, az Ford.

Parks bólintott, majd végigdörzsölte az állát. A nap folyamán egyre csak mélyült az aggodalom a sötét szemében.

Nem ismerte úgy Fordot, mint én. Ráadásul ő volt az egyik legújabb edző a stábban, mindössze egy szezont dolgozott itt.

Lehet, hogy naiv voltam, de hittem benne, hogy Ford ad nekünk egy esélyt. Hagyja, hogy bizonyítsunk, függetlenül attól, mióta vagyunk a Treasure State-nél.

– Az én játékosom volt, Toren – mondta halkán. – Én leszek az első, akit megkérnek, hogy pakoljon össze.

– Parks, te nem tudtál semmiről.

– Talán kellett volna. Minden egyes nap láttam azt a srácot.

Parks támadókoordinátorként és irányítóedzőként dolgozott. Az a játékos, aki alkoholmérgezéssel került a sürgősségre, és akinek Adderallt találtak a zsebében, a támadófal egyik embere volt. A sporttanszéken belül akadtak olyanok, akik szerint Parksnek észre kellett volna vennie, hogy valami nincs rendben. Ez nettó baromság volt.

Egyikünknek sem volt a leghalványabb fogalma sem arról, hogy a volt vezetőedző 21 év alatti játékosoknak rendez bulikat a saját házában. Ha tudtuk volna, azonnal közbelépünk, és véget vetünk az egésznek.

Az egyetemi vezetés azonban komoly nyomás alatt állt, ezért újabb és újabb bűnbakokat keresett. Amit láthatóan nem értettek, az az volt, hogy mi már így is eleget hibáztattuk magunkat.

Számtalan órát töltöttem azzal, hogy újra és újra végiggondoljam az elmúlt éveket, valamilyen figyelmeztető jel után kutatva. Valami után, amit esetleg nem vettem észre. Nem ez volt az első ilyen beszélgetésem Parksszal. És sejtetem, hogy nem is az utolsó.

– Nem tudtuk – mondtam.

Szomorkás mosoly suhant át az arcán.

– Attól még az én játékosom volt. Az én felelősségem.

Pont ezért volt jó edző. Törődött a játékosával. A szárnyai alá vette őket, és mindig figyelt rájuk. Legalábbis, amennyire emberileg lehetséges.

Én ugyanilyen voltam.

Ahogy ő, úgy én is életem végéig magammal fogom cipelni, hogy nem vettük észre, valami nincs rendben. Lehet, hogy nem volt észszerű, de felelősséget éreztünk a játékosainkért. És tavaly tavasszal cserben hagytuk őket.

– Kimegyek... – mondta. – Kell egy kis levegő. Megőrjíti ez a várakozás.

– Szólok, amint meglátom Fordot.

– Kösz! – Intett egyet, aztán kiment.

Vártam, amíg meghallottam a folyosó végén becsapódó ajtót, aztán felálltam az íróasztaltól. Muszáj volt mozognom egy kicsit. Levezetni a feszültséget.

Nem Parks volt az egyetlen, aki idegesnek tűnt. Én is ugyanazzal a nyugtalan energiával küzdöttem az elmúlt két hétben.

Szívesen fogtam volna rá a munkára. Az igazság azonban az volt, hogy július negyedike óta nem találtam a helyemet.

Az óta az éjszaka óta, amit Jennsynnel töltöttem.

Jennsyn.

Még most is hallottam a hangját a fejemben, ahogy ki mondta a nevét.

Később, amikor egymás mellett feküdtünk az ágyban, megkértem, hogy betűzze le.

J-E-N-N-S-Y-N. Egyáltalán nem lepett meg, hogy a neve is különleges. Abban a nőben minden az volt.

Ezért nem hívtam fel az elmúlt két hétben, pedig egyetlen nap sem telt el úgy, hogy ne jutott volna eszembe.

Eléggé őszinte voltam ahhoz, hogy bevalljam magamnak az igazat. Jennsyn halálra rémisztett.

Az az éjszaka volt életem legjobb éjszakája egy nővel. És pontosan ez volt a baj. Ha felhívnám, abból nem egy laza kaland lenne. Egyetlen éjszaka is elég volt ahhoz, hogy befészkelje magát a gondolataimba.

Mi történne, ha még egyet együtt töltenénk? Aztán még egyet. És még egyet.

Nagyon is valós esély volt rá, hogy teljesen elvesznék benne.

Ez pedig nyugtalanított. Sőt, ha őszinte akartam lenni, egyenesen megrémített.

Én viszont az elmúlt két héten inkább a könnyebb utat választottam. Minden reggel a konyhai kacatos fiókba gyömöszölt papírtörlőre írt telefonszámot bámultam. Minden reggel elővettem a telefonomat, és bepötyögtem a számjegyeket. És minden reggel töröltem inkább a hívást.

A baj csak az volt, hogy közben eltelt két hét. Két rohadt hosszú hét. Ha – vagy inkább *amikor* – végre összeszedem a bátorságomat, Jennsyn valószínűleg azt fogja hinni, hogy csak egy újabb együtt töltött éjszakát akarok.

Minden egyes nappal csak egyre mélyebbre és mélyebbre ástam magam.

A francba! Mekkora idióta voltam!

Jennsyn teljesen kizökkentett, én pedig úgy pörögtem ugyanazokon a gondolatokon újra meg újra, mint egy hörcsög a mókuserékben. Ehhez jött még az állásom körüli bizonytalanság meg minden, ami Faithszel és a fiúkkal történt. Kezdtem úgy érezni, hogy mindjárt szétvet az ideg.

A bennem feszülő nyugtalanság végül kizavart az irodából. Elindultam a klubház tiszta, nyitott folyosóján. Nagyjából öt éve átépítették az épületet. Új férfi és női öltözőket alakítottak ki, csúcskategóriás fitnesztermet építettek, át-

költöztették az edzőtermet, és az edzői irodákat is közelebb hozták a játékosokhoz.

Semmiben nem hasonlított már arra, amilyen ez a hely az én egyetemi éveim alatt volt.

Imádtam az új létesítményeket, a kedvencem mégis az épületet körülölelő, kanyargó folyosórendszer volt. Konferenciatermek, irodák, öltözők és edzőtermek mellett vezetett el.

Érintette az Upshaw Sportcsarnokot, ahol a női röplabdacsapat játszotta a hazai mérkőzéseit, majd a főcsarnokot is, ahol a kosárlabdacsapatok és a rodeósok versenyeztek.

Általában hetente egyszer végigsétáltam rajta. Leginkább akkor, amikor ki kellett szellőztetnem a fejemet. Ma már kétszer megtettem a távot.

Mire a kör végére értem, a feszültség nagy része elpárolgott belőlem. Épp befordultam az utolsó sarkon az irodám felé, amikor megpillantottam egy ismerős arcot.

Ford.

Vigyor terült szét az arcomon.

Ezer éve nem beszéltünk.

Legutóbb akkor találkoztunk, amikor elutaztam Seattle-be megnézni egy Seahawks-meccset. Azóta beszéltünk telefonon, néha üzengettünk is egymásnak, de a fenébe is, jó volt újra látni.

Valahogy helyénvalónak tűnt, hogy ismét ezeken a folyosókon jár. Még akkor is, ha a hely már nem ugyanaz, mint régen. És ő sem.

Kurt ott állt mellette, és úgy ragyogott, mintha most nyerte volna meg a lottóötöst. Nem volt kétségem afelől, hogy Ford szerződtetését teljes egészében a saját érdemének tekinti majd. Nem mintha számított volna. Ha cserébe

a barátomnak dolgozhatok, egy olyan embernek, akiben megbízom, nincs szükségem a dicsőségre.

– Nahát, kit látnak szemeim? – szóltam oda, miközben szélesen mosolyogva odasétáltam hozzájuk. – Kurt, bevalom, megleptél. Nem hittem volna, hogy tényleg ráveszed Fordot, hogy otthagyja a nagyvárost.

Ford is elvigyorodott, és kezét nyújtott.

– Nem volt nehéz dolga. Megígérte, hogy a főnököd lehetek, és egyszerűen nem tudtam ellenállni a lehetőségnek, hogy végre hivatalosan is kínozhassalak.

– Mint a régi szép időkben. – Megöleltem, és hátba veregettem. – Tudom, hogy még csak most rendezkedsz be, de minél hamarabb ülünk be valahová egy sörre. Ránk férne egy kis dumálás.

Ford bólintott.

– Benne vagytok.

– Jó, hogy újra itt vagy Montanában, haver. – Megveregettem a vállát, aztán visszamentem a saját irodámba, amely közvetlenül az övé mellett volt. Ahogy becsuktam magam mögött az ajtót, megkönnyebbülten kifújtam a levegőt.

Rég volt már, hogy megbíztam a főnökömben. A Seggfej három év alatt egyszer sem szolgált rá a bizalmamra, amióta a TSU-nál edzősködöm. Kurt pedig mindenekelőtt Kurt érdekeit nézte. Ford viszont? Ő kiállna értem.

Talán mégis megtarthatom ezt az irodát.

Ford nem egyedül érkezett Montanába, a lányával költözött ide. Joey kilencéves volt, és ősszel negyedik osztályba készült. Fiatalabb volt Cabe-nél, de idősebb Dane-nél. Talán összebarátkoznak majd. Ha Ford és Joey már berendezkedett az új otthonukban, akár át is jöhetnek egyszer a farmra.

Fejben fel is jegyeztem magamnak, hogy meg kell hívnom őket.

Ford számára is viharos gyorsasággal történtek az események. Sőt, mindannyiunk számára. Egy hónap sem telt el az első interjú és a kinevezése között. Miután Kurt első számú jelöltje kiesett, megkérdezte az edzői stábot, tudunk-e ajánlani valakit a vezetőedzői posztra. Nekem azonnal Ford jutott eszembe. Felhívtam, és megkérdeztem, érdekelné-e.

Most pedig itt volt, újra Missionben. Aláírt szerződéssel, készen arra, hogy Joey-val együtt új életet kezdjen Montanában.

Változás közeledett. Ford számára. A Wildcats számára. És talán az én számomra is.

A Seggfej vezetése alatt is jó programunk volt.

Nem volt rossz edző. Három egymást követő nyerő szezont hoztunk vele. Mégis mindig volt vele kapcsolatban valami, ami zavart. Csak sokáig nem tudtam pontosan megfogalmazni, mi az. Semmi nem utalt arra, hogy a háttérben piszkos dolgok zajlanak. Kifelé egy elhivatott, a munkájának élő vezetőedző képét mutatta.

Aztán végül napvilágra került az igazság. És vele együtt felszínre került minden más is, amit addig elrejtett.

Tavaly tavasszal az egyik újonc játékosunk a sürgősségin kötött ki alkoholmérgezéssel. Túl sokat ivott egy olyan buliban, amelyet a vezetőedző rendezett a saját házában.

A görény persze azt állította, hogy a srácok hívatlanul jelentek meg nála, miközben ő épp kempingezni volt. A története szerint nyitva hagyta a házat, a fiúk pedig egyszerűen elfoglalták.

Nevetséges hazugság volt. A valóság egészen másképp festett. Valaki figyelmeztette, hogy úton vannak a rendőrök, ő pedig még időben lelépett, mielőtt kiértek volna.

Aztán lassan elkezdtek beszélni az emberek, és apránként összeállt az igazság.

A Seggfej évek óta rendezett ilyen bulikat. A játékosok azért hallgattak róla, mert azzal fenyegette őket, hogy aki beszél, repül a csapatból. Többnyire az első- és másodévesek jártak el hozzá, akik túl fiatalok voltak ahhoz, hogy alkoholt vegyenek, vagy a belvárosi bárókba járjanak.

Az idősebb játékosok, akiket kikérdeztünk, bevallották, hogy fiatalabb korukban ők is megfordultak ezeken a bulikon, de az utóbbi években már nem. Azt mondták, mindig volt bennük valami nyugtalanító érzés. Különösen azért, mert az edző rendszeresen arra kérte a srácokat, hogy hozzanak magukkal lányokat.

Az egyik másodéves golfozó lány végül bevallotta, hogy viszonya volt a Seggfejjel. Addigra már átjelentkezett az Eastern Washingtonra, de egyikünk sem hitte el, hogy ő volt az egyetlen.

Edzőként az egyik leggyorsabb módja annak, hogy valaki tönkretegy a karrierjét, ha kikezdd egy hallgatóval.

Az egyetem jogi osztályának sikerült néhány dolgot el-tussolnia a sajtó előtt, de nem lehetett minden részletet el-sikálni.

A támogatók és az öregdiákok dühöngtek. Az egész sport-tanszék válságüzemmódban működött, és kétségbeesetten próbáltuk helyreállítani a megtépázott hírnevünket.

Millie a hét elején említette, hogy az előszezonban az edzőknek több adománygyűjtő rendezvényen is részt kell majd venniük. Az egyetem így próbálja elsimítani a kedélyeket a botrány után.

Remélhetőleg Millie kedélye sem borul el túlságosan at-tól, hogy Ford most itt dolgozik.

Talán szólnom kellett volna neki, hogy beajánlottam Fordot a vezetőedzői posztra. Bár addigra biztosan tudta már, nem? Kurt valószínűleg elmondta neki. Gyakorlatilag Millie tartotta össze az egész sporttanszékét.

Abban viszont nem voltam biztos, hogy Ford tudja: Millie sportigazgató-helyettes. De hamarosan úgyis rájön.

Közös múltjuk volt, én pedig már nagyon régen megtanultam, hogy jobb kimaradni a kettejük közötti ügyekből.

Persze valószínűleg szólnom kellett volna nekik előre. Csakhogy nem akartam elriasztani Fordot, és Millie-t sem szerettem volna felbosszantani. Mivel pedig úgy tűnt, mostanában több dologban is a gyávább megoldást választom, inkább befogtam a számat.

Ford és Millie majd megoldja. Vagy megölik egymást a próbálkozás közben.

Mire újra leültem az íróasztalom mögé, Ford ismét elszélt az irodám előtt, és futólag odaintett. Valószínűleg újabb megbeszélésre sietett. Egy darabig még biztosan egymást érik majd a találkozói. Részemről örömmel átengedtem neki ezt a feladatot. Nekem elég volt a pálya. Ott szerettem lenni.

Ezen a héten a környékbeli középiskolásokkal dolgoztam. Az éves nyári táborunk tegnap ért véget. Abel és Beck is részt vett rajta, úgyhogy összességében jó hét volt.

Épp megmozdítottam az egeret, hogy végre ránézzek az e-mailjeimre, amiket egész héten hanyagoltam, mert reggeltől estig a pályán voltam, amikor egy nő szinte berobbant az irodámba.

– Toren! – Aspen Quinn, a női röplabdacsapat vezetőedzője úgy kapkodta a levegőt, mintha rohant volna. – Nem láttál egy szőke csajt errefelé?

– Ööö... nem.

– A fenébe! – sziszegte, és végighúzta a kezét a fényes gesztenyebarna copfján.

– Mi történt? – kérdeztem, miközben felálltam, és kiléptem utána a folyosóra.

– Elvesztettem az új játékosomat. – Az ég felé emelte a tekintetét. – Körbevezettem az épületben, aztán otthagytam az öltözőben, mert apám felhívott, és gyorsan megbeszéltünk valamit. Mire visszamentem, eltűnt.

– Hogy néz ki? Segítek megkeresni.

– Magas – felelte Aspen.

– Nyilván.

Hozzá hasonlóan a röplabdások többnyire magasak voltak. Aspen is alig maradt el az én százkilencvenhárom centimtől.

– Szőke. A haja nagyjából a válláig ér.

Szőke haj. Vállig érő fazon.

Jennsyn arca azonnal felvillant előttem.

Ugyan már... Esélytelen. Kizárt, hogy ő legyen... Az ilyen frizura elég gyakori.

És magas, szőke lányból sem volt hiány. Csak az én agyam járt folyton ugyanannál a nőnél.

– Na, végre megvagy! – Aspen megkönnyebbülten felsóhajtott, a tekintete elsiklott a vállam mellett. – Már mindenütt kerestelek.

– Bocsánat, edző.

Kicsúszott alólam a talaj. Megszédültem. Az arcomból minden szín kiszaladt.

Az a hang. Ezer közül is megismerném.

Nem.

Baszki, baszki, baszki! Ilyen nincs! Ez nem velem történik.

– Hova tűntél? – kérdezte Aspen.

– Bocsánat. Bekukkantottam a konditerembe.

Minden egyes szava újabb ütésként ért.

Szentséges ég! Jennsyn az egyik játékosunk. Röplabdázó.

Lefeküdtem egy diákunkkal.

Vége a karrieremnek. Ez a gyönyörű szőke nő gondoskodott róla.

– Na igen, az lett volna a következő állomás a körbevezetésen – mondta Aspen. – De előbb bemutatlak titeket egymásnak.

Bemutatni? Majdnem felnevettem. Ebben a helyzetben semmi sem volt vicces, mégis úgy éreztem, vagy nevetni fogok, vagy azonnal üvölteni kezdek.

Valami csoda folytán sikerült csöndben maradnom, miközben lassan Jennsyn felé fordultam.

A szeme elkerekedett. A szája egy pillanatra megrezzent, de azonnal összeszedte magát, és Aspenre nézett. Tovább mosolygott, pedig az arcából egyetlen másodperc alatt kifutott a szín.

Hála az égnek, Aspen semmit sem vett észre.

– Jennsyn, ő itt Toren Greely. A futballcsapat egyik edzője.

– Örülök, hogy megismerhetem. – Jennsyn kezét nyújtott, és tökéletesen eljátszotta az idegen szerepét. Mintha nem ugyanaz a két ember lennénk, akik július negyedikén együtt töltötték az éjszakát.

Ahogy megfogtam a kezét, kiszökött a levegő a tüdőmből. Halványan megcsapott a parfümje illata. Citrus. Nyár. Napsütés. Egy pillanatra megszédültem, de egy udvarias biccentéssel lepleztem.

– Üdv a Treasure State-en!

– Köszönöm! – Nagyot nyelt, aztán elengedte a kezemet, és gondosan kerülte a tekintetemet.

Ezt elbasztuk. Mindketten. Kurvára.

Az egész éjszakát együtt töltöttük. Hosszú órákat. Hogy a fenébe nem raktam össze? Miért nem kérdeztem többet?

Talán azért, mert egyáltalán nem úgy viselkedett, ahogy egy egyetemista korú lánytól elvárna az ember. Nem volt benne semmi gyerekes vagy éretlen. És az sem fordult meg a fejemben, hogy köze lehet az egyetemi sportprogramhoz.

– Nem is tartunk fel tovább – mondta Aspen, azzal elindult a folyosón, Jennsyn pedig mellészegődött.

Megvártam, amíg eltűnnek a sarkon, aztán végighúztam a kezemet az arcomon.

A kurva életbe!

Egy diák. Egy egyetemi sportoló. És én benne voltam. Az ágyamban aludt. Te jószágos ég! Rögtön elhányom magam. A gyomrom görcsbe rándult. Úgy kavargott odabent minden, mintha bármelyik pillanatban viszontláthatnám az ebédemet. Bizonytalan léptekkel visszamentem az irodámba. Túl nagy erővel csaptam be magam mögött az ajtót. A csattanás visszhangzott a helyiségben. Mindkét tenyeremet az íróasztalra támasztottam, előrehajoltam, lehunytam a szemem, és megpróbáltam normálisan lélegezni.

Egy diák. Jennsyn diák volt. Én pedig edző.

A szabályok egyértelműek voltak. Kőbe vésték őket. Nem lehetett félreérteni.

Nem lehet semmiféle személyes kapcsolat a hallgatók és az egyetem alkalmazottai között. Nincs kivétel. Nincs vita. Pont.

Kurvára elbasztam.

Lüktetni kezdett a halántékom.

– A rohadt életbe! – sziszegtem.

Hogy hozzam ezt helyre? Hogy menjek vissza az időben, és rázzam meg a múltbeli önmagamot, hogy tegyen fel néhány kibaszott kérdést?

Egy bárban mindig meggyőződtem róla, hogy nem egy diákkal flörtölök. *Mivel foglalkozol? Honnan jöttél? Mikor érettségiztél?* Ezeket a kérdéseket mindig feltettem. *Mindig.*

Jennsyn gyönyörű volt. Fiatal, persze, de nem néztem volna huszonöt évnél fiatalabbnak.

Ráadásul mezítláb érkezett a házamhoz. Teljesen biztos voltam benne, hogy a környéken lakik.

Igaz, azt sem sikerült kiderítenem, pontosan melyik házban, de ez most nem is számított. Az én utcámban nem laktak diákok. Egy sem.

Ugye?

Persze, az utóbbi időben rengeteg új ember költözött a környékre, de diákok? Ugyan már! Errefelé családosok élnek... Az összes házat megvételtre kínálták, nem bérbeadásra.

Te jó ég, ezt elcsesztam. A felismerés súlya szinte a földre kényszerített.

Nem tudhattuk. Ha tudtam volna, hogy diák, egy ujjal sem nyúltam volna hozzá. Jennsyn arcára ugyanaz a döbbenet ült ki, amit én is éreztem, szóval nyilván neki sem volt fogalma arról, hogy én pedig edző vagyok.

Ahogy visszagondoltam arra az estére, nem rémlett, hogy egyáltalán szóba került volna a munkám.

Nem mondtam neki, hogy edzősködöm.

Tulajdonképpen ártatlanok voltunk. Már amennyire ebben a helyzetben bárki annak nevezhető.

Mert amit azon az éjszakán műveltünk... nos, arra sok mindent lehetett mondani, de azt, hogy ártatlan volt, tuti nem.

Ha elmagyaráznám, hogy az egész egy hatalmas félreértés volt... Ha Ford megismerné a teljes történetet, talán még helyre lehetne hozni. Valahogy. Megmenthetném az álláso-mat.

Esélytelen. Főleg nem a Seggfej botránya után.

Semmi elnézésre nem számíthattam.

Szóval igen. Rohadt nagy bajban voltam.

Hacsak...

Ha senki nem szerez tudomást róla, ha köztünk ma-rad... Nem én voltam az egyetlen, akinek sok vesztenivalója volt ebben a helyzetben. Jennsyn ugyanúgy búcsút inthet-ne a helyének a röplabdacsapatban. Ha ösztöndíjas, neki is ugyanúgy érdeke lehet, hogy az egész titokban maradjon.

De mi van, ha már elmondta valakinek? Az ilyen hírek futótűzként terjednek. Aztán ott a másik lehetőség is: talán szerencsénk lesz. Talán ő sem beszélt róla senkinek. Talán ugyanúgy pánikol, mint én.

A szívem vadul kalapált. Felálltam, és megpróbáltam le-rázni magamról az újabb szédüléshullámot. Felkaptam az asztalról a kulcsaimat és a telefonomat, aztán kivi-harzottam az irodából. Szerencsére eljutottam a legközelebbi kijáratig anélkül, hogy bárkivel összefutottam volna. Amint kiértem a parkolóba, a terepjáromhoz rohantam. Komoly önuralom kellett hozzá, hogy ne lépjem túl a sebességhatárt az egye-tem és az otthonom között.

Még mindig remegett a kezem, amikor beálltam a garázs-ba. Szinte berontottam a konyhába. Felrántottam a kacatos fiókot, előhalásztam a papírtörölt, amit már két hete őriz-gettem, és bepötyögtem a rajta álló számot a telefonomba.

Ezúttal tényleg felhívtam.

Kicsöngött, de nem vette fel.

– Szia, itt Jennsyn! Most nem tudom felvenni. Hagyj üzenetet!

– A francba! – Bontottam a hívást, és összecsíptem az orrnyergemet. – Bassza meg!

Újra tárcsáztam. Hallottam, hogy kicseng.

Csakhogyzúttal valami fura volt. Visszhangzott a csengőhang. Halkan, mintha kintről szűrődne be.

Végigtrappoltam az előszobán, elvettem a telefont a fülemtől, de a csengés nem hallgatott el, sőt, mintha erősödött volna. Aztán kinyitottam a bejárati ajtót. Jennsyn állt a verandán, kezében a telefonjával.

– Szóval mégis megtartottad a számomat.